Zesłanie Ducha Świętego (Msza dzienna)

Tekst Ewangelii (*J* 20,19-23): Wieczorem owego pierwszego dnia tygodnia, tam gdzie przebywali uczniowie, gdy drzwi były zamknięte z obawy przed Żydami, przyszedł Jezus, stanął pośrodku i rzekł do nich: «Pokój wam!» A to powiedziawszy, pokazał im ręce i bok. Uradowali się zatem uczniowie ujrzawszy Pana. A Jezus znowu rzekł do nich: «Pokój wam! Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam». Po tych słowach tchnął na nich i powiedział im: «Weźmijcie Ducha Świętego! Którym odpuścicie grzechy, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są im zatrzymane».

«We?mijcie Ducha ?wi?tego»

Mons. José Ángel SAIZ Meneses, Arcybiskup Sewilli
(Sevilla, Hiszpania)

Dzisiaj, w Dzień Zesłania Ducha Świętego, spełnia się obietnica, którą Chrystus złożył Apostołom. Wieczorem w dzień Paschy tchnął na nich i powiedział im: «Weźmijcie Ducha Świętego» (J 20,22). Przybycie Ducha Świętego w Dzień Zesłania odnawia i prowadzi do pełni ten dar w sposób uroczysty i z zewnętrznymi tego przejawami. To kulminacja tajemnicy paschalnej.

Duch, którego obwieszcza Jezus, stwarza w uczniu nową jakość człowieczeństwa i tworzy jedność. Kiedy pycha ludzi prowadzi ich do rzucenia wyzwania Bogu poprzez zbudowanie wieży Babel, Bóg miesza ich języki i nie mogą się porozumieć. W Zesłanie Ducha Świętego dzieje się odwrotnie: przez łaskę Ducha, Apostołowie mogą być zrozumiani przez ludzi najróżniejszych narodowości i języków.

Duch Święty jest wewnętrznym Mistrzem, który prowadzi ucznia do prawdy, który skłania go do czynienia dobra, który go pociesza w bólu, który przemienia go od wewnątrz, dając mu nową siłę i nowe zdolności.

Pierwszego dnia Zesłania ery chrześcijańskiej, Apostołowie byli zgromadzeni w towarzystwie Maryi i modlili się. Skupienie, postawa modlitewna są nieodzowne, aby otrzymać Ducha. «Nagle dał się słyszeć z nieba szum, jakby uderzenie gwałtownego wiatru, i napełnił cały dom, w którym przebywali. Ukazały się im też języki jakby z ognia, które się rozdzieliły, i na każdym z nich spoczął jeden» (Dz 2,2-3).

Wszyscy napełnili się Duchem Świętym i zaczęli odważnie głosić. Ci przerażeni ludzie zostali przemienieni w odważnych głosicieli, którzy nie bali się więzienia, tortur, ani męczeństwa. Nie jest to dziwne; była w nich moc Ducha.

Duch Święty, Trzecia Osoba Przenajświętszej Trójcy, jest duszą mojej duszy, życiem mojego życia,

istnieniem mojego istnienia; uświęca mnie, jest gościem najgłębszego wnętrza mojej osoby. Aby osiągnąć dojrzałość w życiu wiary, konieczne jest, by relacja z Nim była coraz bardziej świadoma, bardziej osobista. Świętując Zesłanie Ducha, otwórzmy na oścież drzwi naszego wnętrza.

My?li na dzisiejsz? Ewangeli?

- «Gdzie jest Kościół, tam jest i Duch Boga; a gdzie jest Duch Boży, tam jest Kościół i wszelka łaska» (Święty Ireneusz z Lyonu)
- «Sakrament Pokuty wynika bezpośrednio z tajemnicy paschalnej. Przebaczenie nie jest owocem naszych wysiłków, ale darem Ducha Świętego, który zanurza nas w kąpieli miłosierdzia i łaski, która płynie bez przerwy z otwartego na oścież serca Chrystusa ukrzyżowanego i Zmartwychwstałego» (Franciszek)
- «Symbol Apostolski łączy wiarę w odpuszczenie grzechów z wiarą w Ducha Świętego, a także z wiarą w Kościół i w komunię świętych. Chrystus Zmartwychwstały, dając Apostołom Ducha Świętego, udzielił im swojej Boskiej władzy odpuszczania grzechów» (Katechizm Kościoła Katolickiego, nr 976)

Inne komentarze

Msza w Wigili? (J 7,37-39) «Strumienie wody ?ywej pop?yn? z jego wn?trza»

Rev. D. Joan MARTÍNEZ Porcel
(Barcelona, Hiszpania)

Dzisiaj kontemplujemy osobę Jezusa w ostatni dzień Święta Namiotów, gdy to stojąc zawołał donośnym głosem: «Jeśli ktoś jest spragniony, a wierzy we Mnie - niech przyjdzie do Mnie i pije! Jak rzekło Pismo: Strumienie wody żywej popłyną z jego wnętrza» (J 7,37-38). Powiedział to o Duchu.

Zstąpienie Ducha jest teofanią, w której wiatr i ogień przypominają nam o transcendencji Boga. Po otrzymaniu Ducha, uczniowie przemawiają bez strachu. W Mszy świętej Wigilijnej widzimy Ducha jako “strumień wody żywej”, niczym ten który wypłynął z Jezusa; i jednocześnie odkrywamy, że także Kościół jest Duchem, który napełnia prawdziwym życiem. Zwykle odnosimy się do roli Ducha na poziomie osobistym, natomiast dziś Słowo Boże zaznacza Jego działanie w całej wspólnocie chrześcijan. «A powiedział to o Duchu, którego mieli otrzymać wierzący w Niego» (J 7,39). Duch tworzy jedność trwałą i mocną, która przemienia wspólnotę w jedno ciało, Ciało Chrystusa. Z drugiej strony, on sam jest źródłem różnorodności darów i charyzmatów, które nas różnią od innych i między nami samymi.

Jedność jest jasnym znakiem obecności Ducha w naszych wspólnotach. Najważniejsze w Kościele jest

niewidoczne, i jest to właśnie obecność Ducha, który ją ożywia. Gdy patrzymy na Kościół wyłącznie ludzkimi oczyma, bez uczynienia go przedmiotem wiary, błądzimy, gdyż niedostrzegamy w nim działania Ducha. W normalnych napięciach pomiędzy jednostką a ogółem, pomiędzy kościołem powszechnym a lokalnym, między wspólnotą nadprzyrodzoną a wspólnotą braci potrzebujemy przyprawić Kościół pielgrzymujący obecnością Królestwa Bożego. W modlitwie kolekty celebracji eucharystycznej Wigilii prosimy Boga «aby Duch Święty zjednoczył rozdzielone narody, aby każdy w swoim języku oddawał [Mu] chwałę».

Obecnie musimy prosić Boga abyśmy umieli odkryć Ducha jako duszę naszej duszy, i duszę Kościoła.